

Handelingen en praktijken vragen bij tijd en wijle om doordenking en methodische reflectie. Ook tijden van besmetting nodigen ons uit tot methodische bezinning. Waar sta ik? Waarheen ga ik? Waar is mijn blik op gericht?

Wie wandelt, brengt, stap voor stap, een besmette wereld tot stilstand.
Wie buiten loopt, kan gaandeweg meer loslaten.
Verwonderd raken.
Je observeert. Je kijkt. Je wordt kijken.
Je wordt je blik.

Je ondergaat het landschap en je gaat er in onder.
Corona doorbreekt onze lange lijnen en een dromerig ver weg.
Wie gewend is ver te kijken en vooruit te plannen, wordt
wandeland bepaald bij wat dichtbij de voet ligt.
We kijken vaak te ver.
In Groningen druk ik mijn voet in de voetstappen van Marjoleine de Vos.
Een rondje vanuit Zeerijp, naar Eenum, en via Wirdum weer terug.
Methodisch stappen zetten ...
Wijds laagland.
Dichtbij opent zich.
Veraf wordt wazig.
Ik verzamelde (en deel de) beelden van dit stille troostende land.
In de woorden van Marjoleine de Vos: 'Ruimtevrees'.

*'Achter weilanden wierden, daar weer achter
dijken, zee en Zweden. Waar zou je heen?
De blik verliest je met zichzelf in ruimte
waar aankomst ver en ver te zoeken is.
Niet voor de woerd die plotseling en onbedaarlijk
groen het zonlicht en je oog in zwemt.
Kijk bij je voet, maant hij, waar speenkruid
bloeit, de lucht gespiegeld blauw is in het diep.
Voel warmte op je neus, zie 't vroege blad
van vlier. Je keek te ver. Dat wat je zoekt is hier.'*

Marjoleine de Vos, 'Je keek te ver. Een wandeling', serie Terloops, Amsterdam: Van Oorschot, 2020

afbeelding: René Rosmolen